

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 137

15 TỈ

TUẦN LỄ TỪ 7-11

ĐẾN 13-11-1970

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH — Đầu bếp : MINH VÕ

Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH,

— ÔNG NÓI : 93801

Wason
DS 531
C7444

**CÓ NÊN GIỮ
NGÀY 1.11
LÀM NGÀY QUỐC KHÁNH ?**

Không phải đợi đến bây giờ bọn Con Ong mới đặt ra câu hỏi trên, mà ngay từ 3 năm trước, đã chủ trương nên chọn một ngày khác, thay cho ngày 1-11 làm ngày Quốc Khánh.

Lý do dẫn dụ là : ngày Quốc Khánh phải là ngày vui mừng của toàn dân, ngày mà mọi người cùng thông cảm với nhau nỗi hân hoan chung của dân tộc.

Vì thế, thời đệ nhất Cộng Hòa ông Diệm dẫu dám chọn ngày 23 tháng 10 làm ngày Quốc Khánh. Vì đó là ngày trứt phế Bảo Đại, tuy là ngày vui của đa số, nhưng là ngày buồn của những người luyện tiếc triều đình Huế. Thành ra phải chọn

ngày 26-10, ngày ban hành hiến pháp làm ngày Quốc Khánh. Là ngày vui của mọi người, mà dù ai không vui, thì cũng không phải là một dịp nhắc lại hận thù.

Bảy năm qua, ngày 1-11 đã được chọn làm ngày Quốc Khánh. Đó là ngày vui của những người căm thù ông Diệm và chế độ cũ. Nhưng là ngày đau buồn của những người mến tiếc cá nhân TT Ngô đình Diệm. I hành ra, mỗi dịp Quốc Khánh lại là một dịp có kẻ cười người khóc. Rồi trong khi tìm lại những cảm tình vui buồn sâu kín trong lòng mình, người ta đã nhìn nhau như kẻ thù.

Một ví dụ : Quốc Khánh 1970

những người mến tiếc cố TT Diệm tổ chức lễ giỗ rất lớn lao tại nhiều nơi, chứ bới những người đã chủ xướng biến cố 1-11, coi ngày Quốc Khánh như ngày Quốc nhục, treo cờ rử. Ngược lại, các Thượng Tọa bên Ấn Quang la làng rằng Cần Lao sắp sửa vùng dậy, và sẽ tái diễn cảnh đàn áp Phật Giáo để trả thù.

Cũng may là mặc dầu cả hai phía đều tổ chức kỷ niệm biến cố 1963 khá rầm rộ, theo hai chiều hướng và ý nghĩa chửi bỏ nhau, nhưng chưa có đụng độ. Tuy nhiên, nếu tình trạng này cứ tiếp diễn, và cường độ gia

tăng mỗi năm một chút, thì sẽ có ngày đụng độ lớn, và ngày Quốc Khánh sợ rằng sẽ biến thành ngày Quốc nhục trương tàn.

Cải trị là tiên liệu, bọn Con Ong không cai trị, nhưng đã tiên liệu từ 3 năm nay rồi. Bây giờ đến lượt những người có trách nhiệm phải tiên liệu để tìm một lời thoát, tìm một ngày Quốc Khánh khác "êm đẹp" hơn. Đừng để tái diễn cảnh bi hài như Quốc Khánh năm nay, trong khi hai phía chửi xéo lẫn nhau, thì nhà nước đứng giữa kẹt cứng, không dám nói một lời để ca tụng tinh thần ngày Quốc Khánh.

Nhà nước hãy vắt tay lên trán

Trong số báo trước, bạn Con Ong đã đi một đường phân tích và nhận xét về biện pháp tăng lương của nhà nước. Kết luận cho thấy biện pháp đó chỉ nhằm nâng đỡ quân nhân và công chức cao cấp. Còn bạn tép riu thì... cuộc đời đã nát càng thêm nát.

Lý do rất dễ hiểu! Theo nguyên tắc thông thường của nền kinh tế Anamta thì lương tăng 1 vật giá tăng 5. Vậy trong biện pháp tăng lương mới, tỷ lệ tăng cao nhất là 270%. Vật giá sẽ tăng 27 x 5 = 1350%.

Kể cả những hạng người tăng đủ 270%, trước sự gia tăng của vật giá, cũng vất vả, hưởng hồ bạn tép riu chỉ được tăng dưới 100%, Ấy là chưa kể có những hạng cán bộ bị giảm lương (vì bị cúp mắt các tầng khoản tạm thời).

Đề chứng tỏ sự nhận xét trên, bạn Con Ong cho đăng tải trong 1.038 lá thư nói về chuyện tăng lương mà báo Con Ong vừa nhận được trong tuần rồi:

Kính gửi Nhị vị Tổng Trưởng Kinh Tế và Tài chính. Kính thưa Nhị vị Tổng Trưởng.

Tôi là một công chức công nhật C13 (phục vụ Chính Phủ đã 8 năm chưa vào ngạch). Kính gửi đến Nhị vị Tổng Trưởng bằng chiết tính thiết thực sự sống kham khổ hiện tại của gia đình tôi 1 vợ - 7 con với số lương hàng tháng là 10.087đ (lương cũ) như sau:

Ơt tạ gạo	4.500đ một tháng
30 lít dầu lửa (đun bếp)	330đ "
Ơt thùng nước mắm (3 lít)	310đ "
Tiền thuê nhà	2.000đ "
Tiền ăn sáng các con 10 đ x 7	70đ "

Cộng : 9.240đ - 10.087đ : 847đ

Số còn lại là 847đ trong đó có tiền chợ, tiền sách vở con đi học (6 đứa) tiền quần áo, tiền đau ốm (như vậy gia đình tôi sống ra sao?) Tuy nhiên chúng tôi vẫn phải sống, ăn thậm chí đứng đầu khổ bữa cháo, bữa rau để mà sống. Bao năm qua với hy vọng Chính Phủ sẽ hiểu rõ nỗi thống khổ của chúng tôi mà sẽ ban cho sự sống mới đỡ khổ hơn.

Cái hy vọng đó đã đến, nỗi thống khổ của chúng tôi Chính Phủ đã xét thấy. Ngày 1-10-70 Chính Phủ quyết định cho Quân nhân và Công chức lên lương, chúng tôi như người sắp chết gặp được thuốc tiên sự mừng vui không sao nói hết Sự mừng vui đó ở với chúng tôi được 22 ngày; ngày 22-10-70 lãnh lương, thì trời ơi!... Đau khổ gấp trăm lần sự vui mừng trước đó. Lương được tăng 10.455đ so với lương chưa tăng 10.087đ hơn được 368đ (chưa tăng bằng một Bình nhì độc thân khoản 600đ hơn).

Với 368đ đem chia cho 30 ngày mỗi ngày gia đình tôi thêm được 12đ 26 (mua chưa được một lợn rau), và nếu đem chia cho mỗi đầu người trong gia đình tôi 2 vợ chồng và 7 con mỗi người được 1đ 36 (đủ mua 1 cục kẹo).

Với nỗi khổ khổ nêu trên tôi bạo dạn trình lên Nhị vị Tổng Trưởng, cúi xin Nhị vị Tổng Trưởng cứu xét hầu có biện pháp nào cứu giúp người Tiểu Công Chức chúng tôi trong lúc vật giá tăng vọt kinh khủng để chúng tôi có thể cầm hơi sống

qua ngày hầu yên tâm để có tinh thần phục vụ và làm tròn nhiệm vụ của người Công Chức.

Trân trọng,

Công chức thuộc Bộ Quốc Phòng

Tác giả lá thư trên đây là một công chức công nhật C13 (chưa được nhập ngạch). Trong guồng máy nhà nước, giới này chiếm một số khá lớn. Do đó, trường hợp trên là điển hình cho trường hợp của cả 1 tập thể.

Nhà nước thử vắt tay lên trán nghĩ lại xem có cần sửa đổi lại tiêu chuẩn tăng lương hay không nếu quan niệm một sự công bằng xã hội là đầu mối của mọi cải tạo xã hội thì nhà nước nên sửa sai gấp đi.

Còn, nếu nhà nước quan niệm chỉ cần tru đãi một thiểu số quân công cao cấp là đủ đưa xã hội tới chỗ tốt đẹp rồi, thì thời kỳ cha nhà nước.

Chơi Tổng Thống

Về cái biện pháp tăng lương nâng đỡ quân công... cao cấp té ra là có một sự lầm lộn. Một sự lầm lộn rất đáng tiếc, rất đáng buồn và rất đáng khóc thét như sau đây.

Theo một nguồn tin thông thạo từ Bộ tài chính thì lý do của sự lầm lộn đó là khi ấn định tăng lương từ 11 đến 17% ủy ban LB đã lấy qui chế công chức chánh ngạch để làm căn bản mà không đề ý thêm đến các quy chế riêng biệt của từng hạng nhân viên công nhật, phụ động, cán bộ, ngạch C1, C2, D1, D2...

Thế thì loạ thật!

Thông thường, khi đưa ra một biện pháp lớn lao và quan trọng như vậy, người ta phải cứu xét một cách tỉ mỉ và cẩn thận. Vì xây một lý sẽ đi thêm một dặm. Thế mà quý ông chuyên viên của các bộ lại có thể đăng trí tới mức bỏ quên cả một tập thể công bộc gồm tới hơn 300 ngàn nhân mạng.

Cái sự đăng trí của quý vị xét ra hơi đáng nghi. Nhất là do sự lầm lộn đó, giả thử mỗi công chức tép riu thiệt mất 500đ thì với 300 ngàn công chức, quý vị đã có được 150 triệu. Đều đều hàng tháng giả thử số tiền này được mang ra chia chắt thì cũng khá bộn, chứ đâu có nhỏ.

Thành thực mà nói, bạn Con Ong dù là bạn ngây thơ nhất thế giới cũng cóc tin rằng cái sự lầm lộn trên đây là ngay tình.

Nhưng mà nói thế thời gian ý hay ngay tình cũng mặc xác quý vị. Vấn đề quan trọng là sau khi nuốt chửng vô phải nhè ra sau khi đã phải thú nhận rằng «em lộn, em lộn», quý vị có thật tình và mau mắn tìm cách đền bù cho cái đám nhân loại công chức đói khổ hay không.

Cái dạ dày của con người ít khi chịu nghi phép. Vật giá cũng vậy, cứ leo thang vùn vụt. Quý vị nhà nước chậm ngày nào, hơn 300 ngàn tiểu công chức khổ nạn cuộc đời ngày đó.

Long trọng nhắc nhở mí lị quý vị chuyên viên liên bộ: Tổng Thống đang cần vận động đầu phục nhân tâm để chuẩn bị bầu cử và đánh võ mồm mí CS. Quý vị chơi cái mừng lầm lộn này, gây bất mãn trong giới cán bộ, gây bất công xã hội, tức là quý vị...chơi Tổng Thống đấy nhá. Liệu cái thần hồn.

Có nạn kỳ thị ở thương viện không?

Nghị sĩ Huỳnh Văn Cao đã lấy danh dự một người công giáo ra mà thề là ông đã nói hết sự thực về những thương thảo trong khối, nhóm, chung quanh việc bầu cử tại thương viện. Dưới đây là một vài đoạn chính trong «bạch thư» của ông:

Sáng ngày 13-10 tôi và NS Phiên sang phòng cụ chủ tịch để thảo luận với cụ và NS Nguyễn Tư Bản, tại đây BS Bản đã ngỏ ý sẽ đưa 1 NS trong nhóm Độc Lập ra tranh cử phó chủ tịch để CHẶN KHÔNG CHO LIÊN DANH HOA SEN VÀO VĂN PHÒNG Tôi cực lực bác bỏ ý kiến kỳ thị của NS Bản. Tôi thấy tình hình thật bi quan, khối Xã Hội Dân Chủ sẽ thua sạch trong kỳ bầu cử này. Trong giờ phút khó khăn này, tôi không nghi ngờ sự thành tín của cụ chủ tịch, nhưng tôi vẫn phải đề phòng những bất trắc như đã xảy ra trong năm 1969. Do đó tôi và các anh em trong khối XHDC phải tìm thế tự vệ. Trong thế tự vệ này tôi đành áp dụng chiến thuật điều hòa, lập thế trận cho cả ba phe, dồn thêm lực lượng vào các thế trận của 2 phe bên kia thiết lập, hễ khi tiến chiếm mục tiêu thì lực lượng của tôi trở chiều nhiệm vụ thi hành, lực lượng tấn công cứ việc xông vào chiếm mục tiêu. Với đồ ý trên, chiều 14-10-70 chúng tôi ngồi tại khối XHDC ký đề cử rất nhiều nghị sĩ cả ba nhóm, hầu hết ai muốn ra tranh cử đều được đề cử. Ký xong rồi chúng tôi giữ lại đó không đem nộp cho ủy ban nội viện, nội quy, mà chỉ chờ xem phía Độc Lập sắp trận ra làm sao.

Sáng ngày 15-10 nhóm Độc Lập đề cử một loạt thế trận giống hết năm 1969. Nhóm Dân Tộc hiền lành lắm chỉ đưa ra một ít chức vụ và từ chối một số chức vụ, đường lối này giống hết như của XHDC năm 69. Trưa 15-10 dựa trên thế trận đã hình thành của nhóm Độc Lập đã đề cử và đã nộp. Nhóm XHDC sửa lại trận đồ và đem nộp.

Lúc 17 giờ 30 tôi tới thương viện, tình cờ gặp cụ chủ tịch ngoài hành lang, tôi theo cụ vào văn phòng. NS Phiên và NS Bản cũng đến đó. NS Phiên nhất định từ chối chức vụ chủ tịch ủy ban Nội Vụ, nói là để nhường cho cụ Chiêu. NS Bản cho biết là lúc 18 giờ NS Lê Văn Thông ra tranh chức Phó chủ tịch, không phải để tranh với tôi, mà để ngăn chặn không cho Hoa Sen lọt vào văn phòng. Tôi phản đối triệt để việc kỳ thị này, và đặt vấn đề còn liên minh giữa Độc Lập và XHDC nữa hay không, NS Bản cương quyết theo đường hướng của NS và bảo đó là quyết định chung của anh em Bông Huệ. Sau đó tôi đòi văn phòng cụ chủ tịch trở về khối. Tới 19 giờ tôi quay lại và NS Bản còn ngồi đó, NS Bản tiếp tục giữ quyền tiếp m đưa NS Thông ra để Chặn Không Cho Nhóm Dân Tộc Vào Văn Phòng. Tôi phản đối nói là phải để cho nhóm Dân Tộc một ghế trong văn phòng, nếu NS Thông ra thì tôi rút, và liên minh giữa Độc Lập và XHDC chấm dứt. Tôi đã nói không phải là vấn đề thắng hay bại, mà vấn đề chính là thành tín với liên minh, và công bình với nhóm Dân Tộc 11g 30 ngày 16-10 tôi được mời sang văn phòng cụ chủ tịch, đây vẫn còn 2 vị linh mục quân hạt đến từ sáng sớm ngay lúc đó NS Vũ Văn Mậu và NS La Thành Nghệ bước vào, tôi mừng rỡ nghĩ bụng «Đây là một cơ hội hiếm có, tôi có thể đại diện cho liên danh Mặt Trời để bàn luận với ông chủ tịch và NS Mậu thì mọi việc sẽ tốt đẹp. Nhưng sự việc lại khác, NS Mậu tới báo tin cho ông chủ tịch biết vì NS Chiêu có những lời kỳ thị tôn giáo nên liên danh Hoa Sen và khối Dân Tộc sẽ rút khỏi nghị trường và từ chức nghị sĩ vào ngày mai...

Còn về trường hợp ông Lê Phước Sang thì theo ông Cao, trong bữa ăn tại nhà ông Lê Quang Liêm, ông Lương Trọng Tường và ông Trần Quốc Bửu có gọi gắm ông Cao và ông Sang cho ông Huỳnh sau đó tại văn phòng ông chủ tịch, ông chủ tịch hứa trước mặt hai cha quân hạt là giành cho ông Sang một trong hai chức vụ Lao Xã hay Văn Giáo, nhưng khi các NS bên Bông Huệ không chịu và ông Cao hỏi lại thì cụ chủ tịch lại nói: «Việc này để ông nói với ông Lương Trọng Tường».

Qua những đoạn trên trong «Bạch Thư» của ông Huỳnh Văn Cao, mọi người chắc đã rõ có kỳ thị tại Thương Viện hay không.

NÓI LÁO mà chơi

Chê nói dối

Ngoại trưởng Trần Văn Lâm gặp cụ Đồ Quang Giai trong phòng khời Xã Hội Dân Chủ Thượng Viện. Ngoại trưởng chắc đã để bụng từ lâu nên vừa gặp cụ Giai là ngoại trưởng đi đi một đường ngoại giao dịu dàng với cụ Giai: «Cố ông nhà báo đây, cụ Giai nói tôi van nỉ cụ nếu có gì thì đóng cửa dạy nhau, tôi xin hỏi cụ tôi nói vậy bao giờ, cụ nói cho báo chí đăng như thế là nói láo, trong mục đích đề cao cá nhân». Cụ Đồ Quang Giai bị ông ngoại trưởng chê mình nói láo, cụ bèn tức giận tới phát run trả lời: «Tôi không nói thế bao giờ, tờ báo nào đăng như vậy là viết láo, tôi không có thêm đọc nhiều tờ báo nói bậy từ lâu, có gì tôi viết thư hỏi thẳng anh, tôi từng này tuổi đầu mà phải nói láo với anh à».

Ông ngoại trưởng thấy cụ Giai nói như vậy cười: «Báo đăng như thế, để tôi cắt gửi cụ bài báo đó, nhưng cụ đã không xác nhận thì tôi rút lời nói lại, và xin lỗi cụ». Ông ngoại trưởng là người miền Nam, tiếng nói láo trong miền Nam dùng thì nghĩa rất nhẹ, tỷ như một anh tán một cô: «Anh thương em lắm» và cô gái trả lời dịu dàng: «Anh nói láo, anh đâu có thêm thương em». Nhưng với những người sinh trưởng ở miền Bắc, hai chữ nói láo lại có nghĩa mạt sát nặng nề, vì thế dù ông ngoại trưởng ngay tình mà lại khiến cho cụ Giai nói giận.

Cái bóng con dao rất lớn

Liên danh Hoa Sen đã rút khỏi phòng họp trong phiên họp lưỡng viện ngày 31-10, ngày Tổng Thống ra đọc bản thông điệp. Liên danh này lúc đầu vào ngồi đã chào cờ, đã mặc niệm, đã chào Nguyễn Tổng Thống, sau đó mới nhất tề đứng dậy đi ra khi cụ Nguyễn Văn Huyền đọc diễn văn và khai mạc trước sự ngỡ ngàng một chút của Tổng Thống, thủ tướng và ngoại giao đoàn cùng các đảng bộ trưởng.

Sau khi Tổng thống đọc thông điệp xong, ra về, một nghị sĩ đã cho rằng khi liên danh Hoa Sen đứng dậy, ông tưởng ít ra phải có cả chục dân biểu đi theo ra, cùng với một số nghị sĩ khác, nhưng chỉ vẫn vờ đứng ra ông nghị ra đi, 9 ông Hoa Sen (ông Đính tránh mặt ở nhà) và ba ông trong nhóm Dân Tộc cũ là Lê Tấn Bửu, Đồ Quang Giai và Võ Văn Truyến. Ông nghị này cười: Bóng con dao bao giờ cũng to so với chính con dao, và hành động tẩy chay đó là hành động vô duyên, trơ trẽn.

Tuy hành động vô duyên, nhưng cũng làm cho ông Huyền đau không ít.

Cái nhanh trí của Ông Chủ tịch

Ông nghị sĩ Nguyễn Văn Huyền đã tỏ ra rất nhanh trí, ông tính sát từng phút để cho trước thời gian Tổng Thống tới, các nghị sĩ, dân biểu muốn nói cũng không nói được gì, ông tuyên bố khai mạc xong là đọc ngay bản diễn văn, đọc diễn văn xong ông mời ngay Tổng Thống đọc thông điệp, rồi sau khi tiễn chân Tổng Thống ra về ông trở lại bàn chủ tọa cảm ơn các nghị sĩ dân biểu tới họp đông đủ và tuyên bố giải tán ngay. Sở dĩ ông

phải làm vậy rút như vậy để cho các dân biểu bình liên danh Hoa Sen không làm sao có chỗ hở mà lách vào để công kích ông, Dân biểu Hồ Hữu Tường đã hụt hẫng khi nháp nhòm đứng dậy toan nói đôi ba lần. Cụ Huyền đã biết trước có một số dân biểu sẽ đặt ngay vấn đề tiên quyết là ai sẽ chủ tọa buổi họp này, chủ tịch thượng viện cũng là chủ tịch Quốc Hội, mà chức vụ chủ tịch của ông Huyền chưa được một số nghị sĩ chấp nhận do đó ông Huyền không có tư cách ngồi chủ tọa phiên họp lưỡng viện.

Theo một số dân biểu quả họ có chủ định nêu vấn đề đó ra ngay khi tổng thống mới vào phòng họp, nhưng họ nghĩ là có nhiều đại diện ngoại giao đoàn nên họ tính để sau khi tổng thống và ngoại giao đoàn ra về mới nêu lên, nhưng cụ Huyền đã với tuyên bố bề mặc và dời chỗ ngay. Dân biểu Hồ Hữu Tường sau khi không được nói đã lắc đầu ra nói với một số đồng báo chí là cụ Huyền nếu không nhanh trí như vậy thì bữa nay ông ta là cái đích cho mọi mũi tên rồi. Nhóm Độc Lập và Bóng Huệ đã thở ra nhẹ nhõm và ra về trong thơ thới hân hoan.

Kỷ niệm 1-11

Cụ Trung Tướng cũng là cựu nghị sĩ Trần Văn Đôn đã tổ chức một ngày kỷ niệm 1-11 một cách trọng thể. Tham dự người ta thấy một số đồng các cựu tướng lĩnh như Dương Văn Minh, Lê Văn Kim, Mai Hữu Xuân, Nguyễn Hữu Cỏ, Lâm Văn Phát, Đỗ Mậu, Nguyễn Ngọc Loan, các cựu Thủ Tướng, Tổng Bộ Trưởng, hai tướng Nguyễn Văn Chuân, Tôn Thất Đính được coi như người nhà. Cũng hiện diện ở đây còn có cha Hoàng Quỳnh và sư Thiện Hoa, và một lô lãnh tụ các chánh đảng, một lô nhân sĩ.

Các ông cựu tướng đứng nói chuyện với nhau, dù cố làm ra vui nhưng người ta cũng thấy rõ những cái vui chỉ là cái vui giượng, các ông tổ chức ngày cách mạng cũng là các ông tổ chức ngày «hình về quá khứ vàng son» cũ. Không một ông tướng đương quyền nào được mời tham dự, không một nhân vật đương quyền nào trong nội các Trần thiện Khiêm được mời tham dự. Nghị sĩ cựu tướng lĩnh Huỳnh Văn Cao không đến, tất cả mọi người đều biết vì sao ông không lại.

Cựu trung tướng Trần Văn Đôn đọc một bài diễn văn viết sẵn, người viết dường như là ông Thái Lăng Nghiêm bài diễn văn nói rằng hòa bình chưa thể nào đến trong năm 1971. Sau bài diễn văn là một cuộc trà đàm. Chuyện trên đầu môi là chuyện tranh chấp ở thượng viện chung quanh mấy cái ghế, một cựu tổng trưởng nói rằng: «Đó là cái bẫy của nhà nước giăng ra, và các anh đã mắc bẫy hết. Ba năm nay nhà nước mua được Hạ Viện, và Hạ Viện đã thổi nát đến độ không ai muốn nghe đến tên, chỉ còn thượng viện, thì vụ này sẽ làm cho cả quốc hội hai viện không còn gì nữa». Mấy ông nghị và mấy ông dân biểu gật đầu. Tuy nhiên các ông cũng bàn tới chuyện sang năm nên ra tranh cử vào Hạ Viện.

THIÊN KHÔI

Người Mạnh Tử đất Giao Chỉ

Người nghị sĩ già nuốt vội một vài viên thuốc đen, cơn bệnh giảm đi một cách mau chóng. Những buổi chiều họp muộn vẫn là những buổi chiều khốn khổ cho ông. Ông chỉ muốn phiên họp được kết thúc mau chóng để ông có thể lên xe về nằm trong căn phòng ấm cúng, ở đó, đôi cánh mỏng của nàng tiên nâu sẽ đưa tâm hồn ông lơ lửng trôi về một màu đời của cái thời xuân thu chiến quốc xa xưa, để ông có thể tìm đến với những người như Khổng Khâu như Mạnh Tử.

Vốn là người thấm nhuần cái đạo học Khổng Mạnh (?) ông đã tự ví ông như một Mạnh Tử tân thời. Căn nhà ông ở tuy là một căn nhà có đủ tiện nghi như ti vi máy lạnh, và ở giữa một con đường sang trọng nhất, nhưng ông đã cố trình bày làm sao cho những người khách khi bước chân vào nhà ông đều có cảm tưởng như bước chân vào một thế giới nho phong cổ kính. Bước chân vào đó người khách dường như thấy từ bọc thềm, từ mỗi cánh lá ngoài sân, từ những tú chèo, kỳ gụ, có thể là cả bộ khay đèn từ thời Khang Hy xưa đều bằng bạc màu Khổng Mạnh. Những thân trúc úa vàng nghiêng xuống reo với gió thu, những bông cúc đại đóa mềm là đầu cành bên giếng biếc, những chậu cây cảnh được uốn đủ hình Long Ly Quy Phụng một bức hoành phi sơn son thiếp vàng có bốn chữ «Thiên hạ hòa bình» bốn chữ ấy ông nghị sĩ già lấy trong kinh Dịch quẻ Hàm của đức Vạn Thế Sư Biều, hai bên cột treo hai câu đối nôm:

«Họ lịch sự như tiên, phú quý như gò, cười con ngựa giống chơi ngoài ngõ liễu.

Ta trồng cỏ đầy vườn, rải hoa đầy đất, gọi hề đồng pha nước trước hiên mai».

Người nghị sĩ già hay thầy Mạnh Tử tân thời mỗi buổi sớm mai còn được sương, mỗi buổi chiều nhạt nắng, tức là trước và sau khi tới văn phòng thượng viện «âm à, âm ừ», ông thường mặc áo đoạn ngắn, luồn quần loanh quanh bên mấy dò lan quý để nhạt sâu hay tia lá, rồi sau đó ông lại nằm trên sập gụ, chống tay trên cái gối bông dày, chiêu một chút nước trà thiết quan âm hay thiết la hán, ăn một miếng bánh đậu xanh cho hương vị của làn khói phù dung thêm nồng đượm mùi thơm. Đôi lúc ông lần tay tính một quẻ độn, nghiên cứu chu kỳ chuyển dịch của một vài con sao trong lá số tử vi, hoặc ngồi dậy mở cái hộp vuông sơn đen có khảm xà cừ lấy ra ba đồng trinh Bảo Đại gieo một quẻ bói xem vận nhà vận nước ra sao.

Trước ngày ra tranh cử một chức vụ trong văn phòng thượng viện, người nghị sĩ già đã tự bói cho mình một quẻ và ông biết trước mình sẽ được nhưng sẽ gặp nhiều trở ngại. Chiều theo quẻ dịch ông biết là sau khi đắc cử ông phải chuyển dịch, do đó ông đã từ một khối này bặt sang một khối khác, mặc cho những người bạn cũ chê ông. Và quả nhiên đã có người chê, họ chê rằng: «Ông ta nhận mình là một thứ Mạnh Tử, nhưng ông Mạnh Tử tân thời này đã vì chút lợi lộc quên cả những điều gọi là Nhân, Lễ, Nghĩa, Trí, Tín và bỏ chúng tôi ra đi».

Buổi chiều hôm nay, buổi chiều có mưa bay và gió lạnh, người nghị sĩ già lên xe đi từ thượng viện về sau khi đã ngáp trọ quai hàm nhiều lần. Một cảnh sát viên đứng trong cái chòi canh sơn phết thật đẹp trước cửa nhà ông nghị sĩ già vội vã giờ tay chào, nhưng ông nghị sĩ còn như lơ mơ buồn ngủ không chào lại, ông xuống đi ngay vào trong nhà, vừa đi vừa cởi áo, cởi cà vạt và nằm ngay xuống trên sập gụ, ánh đèn dầu lạc hắt hiu soi sáng khuôn mặt ông nhàn nhèo. Bức ảnh đức Vạn Thế Sư Biều đức Khổng Tử người nước Lỗ bên Tàu mờ mờ sau làn khói thuốc. Phù dung nướng tử lại uốn là thân mềm, đập diu đôi đánh mỏng đưa tâm hồn ông nghị bay về tới «cuối trời quên».

THIÊN KHÔI

Lớp Vô Tuyến Điện và Télévision

Mỗi đầu và giữa tháng, đều có khai giảng các lớp sáng, chiều, tối

- Lớp Ráp sửa Radio Đèn và Transistor. Mãn khóa 2 tháng, biết rành 5 loại máy đầu thanh.
- Lớp Đặc Biệt TRANSISTOR cho các bạn mãn khóa Sơ Cấp ráp và sửa trên mạch điện in.
- Lớp TRƯỜNG XƯỞNG ĐIỆN TỬ ráp sửa AMPLI-HIFI, TRANSISTOR, sửa chữa các loại máy thu thanh CASSETTE, và dự bị Télévision.
- Lớp SỬA TÉLÉVISION cho các bạn mãn khóa Trường Xưởng, và thực hành thẳng trên TV hiệu, tập sửa chữa TV theo hiện tượng lộ trên khung máy và sử dụng các máy điện tử tối tân như: Marker-Sweep Generator, Oscilloscope, Pattern Generator, Volt kế điện tử... Ở xa học Hàm Thủy với dụng cụ đầy đủ.

Trường Vô Tuyến Điện và Vô Tuyến Truyền Hình **TẤN PHÁT** 50 Đ. Nguyễn Huệ SAIGON

N.S. Mẫu: tẩy chay hợp nhưng không tẩy chay lương khoán

DĨ ĐỘC TRỊ ĐỘC

TIN... ĐỘC

HỒNG THẮT CÔNG PHỤ TRÁCH

Chuyện lạ 4 phương, khó tin, nhưng hy vọng có thật

DBNS TRÍCH 1 THÁNG LƯƠNG KHOẢN cứu trợ nạn nhân lụt miền Trung

SÈ GHÈNH.— Theo một nguồn tin thông thạo cạnh Quốc Hội thì mới đây các Dân Biểu và Nghị sĩ cho biết là, mặc dù đang rất bận rộn về những công việc chia sẻ và chửi nhau, nhưng

Quốc Hội rất quan tâm tới vụ bão lụt ở miền Trung.

Các DBNS đều ý thức được rằng họ có bổn phận hơn ai hết tìm cách cứu trợ các nạn nhân bão lụt. Do đó, các DBNS dự định thành lập 1 ủy ban cứu trợ để vận động sự đóng góp của toàn dân. Quý vị DBNS nghĩ như thế là phải.

Vẫn theo tin trên, để làm gương, hình như các DBNS đã đồng ý mỗi vị sẽ trích ra một tháng lương khoán của mình để giúp các nạn nhân bão lụt.

Tin trên có vẻ là một chuyện lạ 4 phương; nhưng bọn Con Ong hy vọng tuy là chuyện khó tin, nhưng có thật. Bởi vì, 18 triệu nghe thì nhiều, nhưng cũng chỉ

mới là 0,5 0/0 số tiền mà quý vị đóp của dân trong 1 nhiệm kỳ đó là chưa kể những vụ áp phe ngoài.

Giám đốc quốc tế viện trợ Mỹ minh xác mí C.O.

Không hề dùng đô lư để cản Phó Tổng thống Kỳ qua Mễ

SÈ GHÈNH.— Trong 1 số báo trước đây, Con Ong có loan tin cuộc mà cả giữa PTT Kỳ và cố vấn Kissinger. Nguồn tin trên do bbpv từ Ba Lê gửi về, theo đó Kissinger đã đại diện TT Nixon hứa chi thêm cho Anamta 100 triệu đô lư nếu PTT Kỳ đồng ý bỏ ý định sang Mỹ dự cuộc "diễn hành cho chiến thắng".

Vẫn theo bản tin trên thì PTT Kỳ sau khi nghi

• THEO NGUYÊN TẮC DÂN CHỦ, THIẾU SỐ LÀM BỐ ĐA SỐ

• NẾU BẦU LẠI MÀ HOA SEN VẪN KHÔNG ĐƯỢC CHIA VÀI CHẾ TỨC LÀ CÒN KỶ THỊ.

ĐÔ THIỀNG.— Theo các phóng viên nghị trường thì cuộc khủng hoảng ở TV có vẻ vướn còn trầm trọng, không thấy có hy vọng giải quyết sớm. Các nghị sĩ nhóm Hoa Sen nhất định tẩy chay các cuộc họp và cương quyết phủ nhận tư cách chủ tịch của NS Huyền trong phiên họp ngày 17-10-70.

Theo nghị sĩ Mẫu, ở TV rõ ràng có sự kỳ thị tôn giáo. Bằng chứng là ông đã thất cử

chức chủ tịch UB Thông Tin Ngoại Giao. Được hỏi phải làm thế nào để chấm dứt tình trạng kỳ thị đó, NS Mẫu nói rằng "rất dễ, chỉ việc để cho tôi đắc cử một chức chủ tịch ủy ban nào đó. Nếu bầu tôi làm chủ tịch TV thì càng chứng tỏ là không có kỳ thị".

Ngoài ra, NS Mẫu cũng cho rằng theo nguyên tắc dân chủ, đa số phải phục tùng thiểu số. Nếu đa số không phục tùng thiểu số tức là kỳ thị. Ông lấy thí dụ: mười mấy triệu dân mà vướn phải phục tùng một chánh phủ chỉ gồm có vài chục người.

Được hỏi liên danh Hoa Sen tẩy chay hợp, vậy có tẩy chay lương khoán không, thì NS Mẫu lắc đầu bảo rằng các ông không thể tẩy chay lương. Bởi vì lương là của nhân dân phát; tẩy chay lương tức là tẩy chay nhân dân. «Đời nào chúng tôi chơi đại như thế». Đáp câu hỏi rằng không hợp mà cứ lãnh lương thì có kỳ không, NS Mẫu quả quyết «không kỳ tí nào».

Cuối cùng, được hỏi giả thử TV chịu bầu lại các chức chủ tịch ủy ban, và Hoa Sen chiếm được vài ba ghế thì ông nghĩ sao, NS Mẫu đáp «như thế là hết kỳ thị». «Nhưng nếu bầu lại mà quý vị lại thất cử?» «Thì lại có kỳ thị».

Y. K. C. O.

Cứu trợ nạn lụt

Một lần nữa, miền Trung lại gặp thảm họa. Tiếng kêu cứu vì nạn đói gạo chưa kịp thoát hết ra khỏi cổ họng, thì đã bị tắc nghẽn bởi thiên tai bão lụt. Miền nghèo đói này, suốt 7 năm nay, đã phải chịu liên miên hết thiên tai đến. «nhân tai».

Sự nghèo đói khốn khổ của người dân miền Trung đã đạt tới độ cùng cực.

Những tin tức mới nhất về nạn bão lụt ở miền Trung cho biết có ít nhất là 900 người chết và mất tích; Trên 200 ngàn người mất hết sản nghiệp đang bơ vơ cầu thực và gần 300 ngàn người đang chổng mông chờ cấp cứu.

Con số trên đây mới chỉ là ước tính. Những thiệt hại vật chất và nhân mạng còn có thể hơn nữa. Trạng huống miền Trung vô cùng bi đát, thể mà, cho tới nay đã hơn 1 tuần, chỉ mới nghe nhà nước dự trữ những biện

pháp cứu trợ, trong đó có số tiền 25 triệu chia cho 5 tỉnh. Nghe nói bạc triệu thì to, nhưng thực tế mang chia cho mỗi đầu nạn nhân thì chả nghĩa lý gì.

Đó là chưa kể trên đường đi từ Trung Ương tới địa phương, rồi từ địa phương tới túi đồng bào, số tiền này có thể bị phục kích đánh tạt bất ngờ. Kinh nghiệm của những cuộc cứu trợ trước đây đã buộc người ta phải e ngại như vậy.

Do đó, bọn Con Ong nghĩ rằng mỗi cá nhân chúng ta đều có bổn phận phải đóng góp vào công cuộc cứu trợ. Lâu nay chúng ta vướn hằng được nghe nhiều ông hô những khẩu hiệu kêu boong boong «nhiều điều phủ lấy giá gương», «lá lành đùm lá rách», «tương thân tương ái» vv... nhưng chỉ toàn là nói cái lỗ mồm. Nói như thế, chớ nói cũng được. Vấn đề là phải làm. Và đây là lúc để chuyển từ lãnh vực lỗ mồm sang lãnh vực thực hiện.

Nhót lậu

Trong tuần qua, tòa soạn Con Ong nhận được rất nhiều thư của độc giả thuộc giới ăn chơi ở Thủ đô.

Các độc giả ăn chơi ngỡ ý thấc mắc là họ nghe đồn hiện ở Thủ đô có hai tiệm nhốt đằm lậu... công khai rất lớn, rất nhộn nhịp, tưng bừng, vui vẻ trẻ trung, mà sao họ tìm mãi không ra.

Tác giả các lá thư thú thật là họ rất khoái nhốt đằm. Lâu quá không được nhốt, nên rất lấy làm một sự ngứa chân. Các độc giả này yêu cầu Tòa soạn Con Ong tìm hệ và thông báo cho họ biết.

Tòa soạn Con Ong xin trả lời chung các độc giả một nhót kể trên:

Thưa mí lị quý vị, bọn Con Ong cũng có nghe đồn như quý vị, nhưng hiện chưa biết đích xác hai cái Trung Tâm nhốt đằm đó nằm ở đâu. Nhưng bọn Con Ong xin mách quý vị hai địa chỉ để quý vị tới hỏi, chắc chắn sẽ biết ngay:

- 1) Ông cò quận 1.
- 2) Ông cò Gia định.

Tuy nhiên, bọn Con Ong xin có lời khuyên quý vị: hiện nhà nước vẫn cấm nhốt. Nhà nước cấm mà ta cứ nhốt tức là nhốt lậu. Ở đời, phàm cái gì... lậu thì đều xấu.

Ô. tướng Nguyễn giác Ngô lên «cờ»

Trưa ngày 1-11 mới đây, «Big» Minh đã đem một số chiến hữu. Trước khi xơi cơm, «Big» Minh tiết lộ một chuyện ly kỳ: đó là ông tướng Nguyễn Giác Ngô đang phiêu diêu ở miền cực lạc bỗng lên «cờ» và gọi tới các tướng lãnh có tinh thần Cách mạng 1-11-63, 8 câu thơ.

«Big» Minh đã lấy ra mảnh giấy và đọc cho mọi người nghe như sau:

Nhớ ngày Cách Mạng đã thành công
Thấm thoát tới nay bảy năm ròng
Thăm thoát tới nay bảy năm ròng
Đệ huynh hội hiệp ngày kỷ niệm
Nhắc nhở cho nhau chuyện ước mong
Ước mong non nước sớm thanh bình

Con cháu Lạc Hồng hết điều linh

Tướng binh giải giáp đồng ngơi nghỉ

Sống cảnh an nhàn hưởng quang vinh.

Nghe xong bài thơ này, bọn Con Ong không dám phê bình gì về ý tứ, nội dung, nhưng chỉ hơi tiếc cho Cụ Nguyễn giác Ngô hồi xưa vì quá bận cầm quân, bắn súng, nên ít có thì giờ nghiên cứu về niêm luật. Phải chi trước khi lên «cờ» Cụ chịu khó gặp cụ Dương Quảng Hàm để hỏi thăm sơ qua về luật thơ, nếu không thì gặp ngay Cụ Đông Hồ nhờ Cụ này «gà» dùm cho vài đường có phải là hay biết mấy?

Mà Cụ Nguyễn giác Ngô cũng thật là ngộ, ở trên miền cực lạc sung sướng quá trời, Cụ còn bỏ về chốn trần ai này làm gì cho nó khổ hương hồn của Cụ. Ở đây không những đã khổ vì bom đạn, còn khổ vì đói rách, vì bão lụt, vì những chuyện chướng tai gai mắt, bọn cháu chỉ mong sớm được lên trên ấy với Cụ đấy, ôi Cụ Nguyễn Giác Ngô ôi!

CHÚC MỪNG

Anh em trong nhà CON ONG thân chúc

ĐÀO BÁ HÙNG

NGUYỄN THÚY PHỤNG

trăm năm hạnh phúc, con cháu đầy đàn.

Vợ chồng MINH VỒ

Vợ chồng DƯƠNG HÙNG CƯỜNG

Vợ chồng DUYÊN ANH

Đố Chơi Đố Chơi

Tuần này vấn đề gạo miền Trung còn đang rắc rối chưa đâu ra đâu, đồng thời việc chia «ghế» ở Viện Dưỡng Lão càng lúc càng gây căng, những bộ mặt gian xảo lộ ra thêm, cho nên 4 toán đố Đố Chơi tuần trước nhất định ngồi lý lại phân tài cao thấp, chứ không chịu nhường cho ai vô. Xin nhắc lại 4 toán đó là:

- Loạn Ngôn
- Hồn Lão
- Ngụy Quân Tử
- Xôi Thịt.

Sướng nhờ lụt

HỎI.— Miền Trung lại vừa bị bão lụt, đố biết nghe tin này ai là người sung sướng nhất?

LOẠN NGÔN.— Ông Tổng Ngốc chứ ai! Dân miền Trung lo chạy lụt còn bụng dạ đâu thét méc về cái vụ thiếu gạo mí lì đủ gạo vừa qua?

HỒN LÃO.— Đồng ý là ông Tổng Ngốc có sướng, nhưng không sướng bằng bọn «hạm địa phương». Chúng vừa chui mép được vụ gạo vừa qua, lại được chuẩn bị đớp thêm một «áp phe cứu trợ» sắp tới đây nữa.

NGUY QUÂN TỬ.— Hu... hu... hu..., nghe tin đó ai cũng phải buồn chứ làm gì có ai sung sướng?

XÔI THỊT.— Đã đành là buồn, nhưng ít nhất cũng có một số người sung sướng, đó là những cha sắp ra tranh cử năm 1971. dịp này là dịp để mấy cha ấy giở nước mắt cá sấu, và của người phúc ta, để kiểm sẵn phiếu miền Trung đấy mà!

BAN GIÁM KHẢO.— Hồn Lão và Xôi Thịt cùng xuất sắc, mỗi toán 2 điểm rưỡi!

Ai bịp ai?

HỎI.— Cả nước đều bảo vụ tăng lương quân công là trò «bịp». Vậy chứ đũa nào bịp đũa nào?

LOẠN NGÔN.— Chính phủ bịp dân chứ còn ai vô đây?

HỒN LÃO.— Chính phủ nào lại đi bịp dân? Đây chỉ là Tổng Ngốc và Tổng Hự Hự bịp Chính phủ tí chơi.

NGUY QUÂN TỬ.— Tổng Ngốc và Tổng Hự Hự mà dám bịp ai? Chính là hai cha đó bị bọn Đốc Phủ Sứ bịp thì có.

XÔI THỊT.— Thật ra là tất cả chúng ta đều bị đố là bịp!

BAN GIÁM KHẢO.— Cả ba toán Loạn Ngôn, Hồn Lão, Ngụy Quân Tử đều thiên cận. Chỉ có Xôi Thịt mới biết nhìn xa trông rộng: 5 điểm!

Con cu đỏ được số lòng?

HỎI.— Viện Cao Nhất Nước đã tuyên phán hủy bỏ bản án «Con Cu đỏ», vậy chớ chừng nào «Cu Đỏ» sẽ được xỏ lòng?

LOẠN NGÔN.— Theo đúng sách, thì ro ngày sau người ta phải mở lòng cho Cu Đỏ ra, không mở là có chuyện liền!

HỒN LÃO.— Còn khuya mới mở, Viện Cao Nhất Nước chỉ có cái tên vậy thôi chứ thực ra đâu phải đã là... cao nhất nước?

NGUY QUÂN TỬ.— Theo như tụi tôi, thì cho Cu Đỏ xỏ lòng ít ngày cũng chả sao. Rồi ta jai nốt vào lòng mấy hồi. Viện trên Viện dưới ở tay ta cả mà, muốn bao nhiêu phiếu lại chả được?

XÔI THỊT.— Đồng ý với Ngụy Quân Tử, nhưng xin thêm một tí: trong trường hợp đó nên chuẩn bị sẵn Đức Trần Hưng Đạo là xong ngay.

BAN GIÁM KHẢO.— Ngụy Quân Tử và Xôi Thịt song ca tuyệt vời, mỗi toán 2 điểm rưỡi!

Ông Mặt Trời Cao chơi kỳ?

HỎI.— Hai cụm Hoa Sen và Bông Huệ đang chơi nhau, mắc mớ gì ông Mặt Trời Cao xía vô thì thốt lạt tây Bông Huệ kỹ quá vậy?

LOẠN NGÔN.— Ai bảo Bông Huệ phản phê loại ông Mặt Trời Sang Độc ra.

HỒN LÃO.— Tội nghiệp Bông Huệ Đen bị oan, thực tình ông Mặt Trời Cao chỉ muốn chơi Bông Huệ Bần.

NGUY QUÂN TỬ.— Ông ta làm vậy là phải. Ít ra cũng giúp cho Đức Chúa Giêsu đỡ bị tai tiếng kỳ thị Đức Phật Thích Ca ở Viện Dưỡng Lão.

XÔI THỊT.— Đòn này... rất cao! Nhiều lắm là một năm nữa Bông Huệ Đen sẽ thâm đòn, lúc ấy đương nhiên ông Mặt Trời sẽ là Xếp Sòng Dưỡng Lão.

BAN GIÁM KHẢO.— Tuyệt vời, không có chuyện gì qua mặt được Xôi Thịt: 5 điểm!

Đốp 120 tẻ gạo?

HỎI.— Ông Dân biểu Lùn tố ông Tổng Ngốc đốp 120 tẻ để cho Ba tàu tăng giá gạo. Chuyện đó có tin được không?

LOẠN NGÔN.— Tin được chứ sao không? 10 Tẻ Bánh Trùng Thu còn đốp được, thì 120 tẻ đũa nào đại gì chề?

HỒN LÃO.— Mấy anh dốt nát chẳng hiểu quái gì cũng bày đặt tố ám a ăm ó. Người ta tăng giá gạo lên là vì quốc gia, vì dân tộc chứ bộ!

NGUY QUÂN TỬ.— Ở đời này đâu phải hễ có tiền là muốn mua ai cũng được. Tuy nhiên, 10 tẻ thì vô lý, chứ 120 tẻ cũng đáng suy nghĩ thật!

XÔI THỊT.— Sách đã câu «mạnh vì gạo, bạo vì tiền», làm ông lớn về Kinh tế mà không biết áp dụng sách đó thì về vườn cho rồi!

BAN GIÁM KHẢO.— Mấy toán Loạn Ngôn, Ngụy Quân Tử, Xôi Thịt chỉ gược cái đa nghi như Tào Tháo. Riêng Hồn Lão có lập trường vững chắc nhất để bảo vệ cho ông Tổng Ngốc: 5 điểm.

QUỐC KHÁNH : NGÀY VUI HAY NGÀY CHỬI NHAU

Việt Nam chắc chắn phải là một nước đạt kỷ lục về những chuyện làm càn. Chẳng hạn, ngày Quốc Khánh đáng lẽ là một ngày vui của toàn dân, thì Quốc Khánh 1970 của VN Cộng Hòa là một ngày chửi nhau tung búng. Đến nỗi, có một bà nhà quê đã "tuyên bố" tại nghĩa trang Mạc Đĩnh Chi ngày 2-11 rằng: "Việt Nam có hai ngày ô nhục, một ngày 20-7, và ngày 1-11!"

Bà nhà quê kể trên đã bị coi là bà già điên, chẳng đáng kể làm gì. Nhưng rất nhiều người không điên, cũng đã chửi nhau chí chóe nhân ngày Quốc Khánh, sau đây xin kể một ít lời chửi rủa "đáng ghi nhớ" hơn cả:

1) Đầu tiên, phải ghi nhận một sự sửa sai của cựu tướng Trần văn Đôn. Ông Đôn là chủ chốt của phe làm biến cố 1963, không như những năm trước càng cõ ra gọi ngày 1-11 là ngày Cách Mạng, năm nay, ông Đôn đã viết trên báo ông Đĩnh một bài, gọi biến cố 1-11-63 là ngày đảo chánh thành công, nhưng là ngày cách mạng thất bại. Đó là nhận định đúng đắn hơn cả.

2.— Ông Tôn Thất Đĩnh, một nhân vật trọng yếu khác của cuộc đảo chánh 1963 vẫn gọi ngày 1-11-63 là ngày Cách Mạng và đổ vấy trách nhiệm cho những kẻ cướp công cách mạng.

3. Cựu Tướng Dương Văn Minh, người đứng đầu nhóm đảo chánh 1963, tuy không nói huých tẹt như ông Đôn, nhưng cũng có một nhận định khá đúng đắn, khi nói rằng "cuộc cách mạng 1-11-63 đã thành công lúc đầu, và những kẻ làm cách mạng đã phải ra đi nửa chừng, khi chưa làm được việc gì cả. Đồng thời ông Minh cũng nhận là phe đảo chánh phải chịu trách nhiệm về biến cố 1-11.

4. Các thầy bên Ấn Quang trách những người làm cách mạng chưa làm đến nơi đến chốn, và chỉ mới giết vài ba sanh mạng nắm bạo quyền đầu có xá gì.

5. Trong khi đó, Báo Xây Dựng của cha Lâm chửi

"cách mạng" rất kịch liệt:

Mục "ý kiến chúng tôi" số báo đề ngày 1-11 có đoạn chửi các nhà cách mạng rằng "họ đã lỗi lầm quá nhiều". Thế nhưng điều đáng nói ở đây, không phải là chuyện họ đã lỗi lầm; mà là chuyện họ đã vô ý thức đến nỗi không hề chuẩn bị cho có thể tránh khỏi những lầm lỗi sơ đẳng nhất; và khi đã lầm lỗi rồi thì cố chấp trong lỗi lầm, không hề muốn thành khẩn sửa chữa, chỉ quanh quẩn đổ quấy, và đổ trách nhiệm lẫn cho nhau. Hậu quả của cái thái độ lãnh đạo ấu trĩ ấy, nơi tất cả những nhân vật gọi là "lãnh đạo cách mạng" lật đổ đệ nhất Cộng Hòa, là đã đưa đất nước này tới tình trạng không mấy tốt đẹp ngày nay".

Một đoạn khác, cha Lâm chửi rằng: Những người "làm cách mạng 63" chỉ biết làm cách mạng như vậy thôi. Giết ông Diệm rồi làm gì nữa? Bấy năm hậu cách mạng 7 năm điều linh, quân Mỹ từ 16 ngàn lên tới nửa triệu! Quốc gia từ cái thế có chủ quyền, bỗng rơi vào vòng nô lệ ngoại bang nó coi mình như tôi tớ".

6. Phía ban tổ chức lễ giỗ cố T.T. Diệm do ông Trương Công Cửu đứng đầu cũng đổ tội cho những người đã gây ra biến cố 1963, khi nói rằng: "việc hạ sát ông Diệm là một lỗi lầm lớn của Hoa kỳ và các Tướng lãnh chủ xướng cuộc đảo chánh 1-11-1963. Những chuỗi ngày hỗn loạn sau cái chết của cố TT Diệm đã đưa quốc gia dần dần bước vào những lầm lẫn lớn nhất trong lịch sử".

Đây là những lời nói chính thức của các nhân vật tên tuổi trong dịp Quốc Khánh 1-11-70, còn bao nhiêu những vui sướng và hân học âm thầm, tuy không thành tiếng nói, nhưng đã hiện rõ trong sinh hoạt của dân chúng nhân dịp kỷ niệm 1-11.

Ngày Quốc Khánh, rút cục, đã là một dịp chửi nhau, gây thêm hận thù!

Ô hô! ai tai!

ĐÓN ĐỌC — ĐÓN ĐỌC :

TỰ QUYẾT

NGUYỆT SAN CỦA TUỔI TRẺ CÔ ĐƠN

PHẢN KHÁNG, BẤT MÃN VÀ TIẾN BỘ

SỐ 4 PHÁT HÀNH THÁNG 11-70

Ngồi rù gai hàng giải lần lần
Trần văn Hương

Ngoại giao 1

Báo LT đã tường thuật phiên họp khoảng đại Lương Viện nghe thông điệp của Tổng Thống ngày 31-10 một cách khá thê thảm.

Báo này viết rằng: "suốt thời gian thông điệp được trình bày, hầu hết các dân biểu nghị sĩ đều tỏ vẻ mệt mỏi chán nản... không khí buồn tẻ đến độ một vài dân biểu ngồi ngáp dài. Đại Sứ Đại Hàn ngủ gục trên ghế, mãi đến lúc các phóng viên ngoại quốc vội đèn quay phim mới giật mình, tỉnh dậy, dụi mắt..."

Theo nhận xét của các ký giả khác, thì trong suốt thời gian đọc thông điệp, các DB, NS đã vỗ tay ba lần, trong đó có một lần...do chính Tổng Thống yêu cầu.

Nhân vụ ông Đại Sứ Đại Hàn ngủ gục, người ta nhớ tới mấy vụ "ngủ ngoại giao" khác.

Mới đây, nữ Thủ Tướng Gandhi của Ấn Độ đã không thèm dự một tiệc tiếp tân của Tổng Thống Nixon, chỉ vì khi bà rời Ấn sang viếng Mỹ, Đại sứ Mỹ ở Tân Đê Ly đã không ra phi trường tiễn bà. Sau đó, ông Đại sứ nói rằng tại ngũ quên, và đã khiển trách nhân viên không nhớ đánh thức ông đứng giờ, như đã dặn trước.

Cách đây ít năm thì có vụ phái đoàn Trung Hoa Quốc Gia ngủ tại Đại Hội Đồng Liên Hiệp Quốc, đến khi thấy hội trường vỗ tay, cũng choàng dậy vỗ tay theo, ai ngờ lại là lúc một đại diện Cộng Sản gọi về gặp vì tội đã vỗ tay tán thưởng diễn văn của một đại diện Cộng Sản!

Ngoại Giao 2

Vẫn trong dịp Tổng Thống đọc Thông điệp trước lưỡng viện Quốc Hội, còn xảy ra một rắc rối nhỏ khác, đó là việc nhóm Nghị Sĩ Hoa Sen và vài NS khác thuộc khối Dân Tộc cũ, đã bỏ phòng họp ra về để tỏ sự tẩy chay việc NS Nguyễn Văn Huyền ngồi ghế chủ tọa.

Theo giới quan sát vô tư, đó là thái độ thiếu lịch sự. Nhóm Hoa Sen đã biết từ trước phiên họp khoảng đại Lương Viện sáng 31-10 do NS Huyền triệu tập và chủ tọa. Nếu tẩy chay NS Huyền, tại sao nhóm NS này không nằm nhà luôn, lại tới hiện diện đông đủ, và sau khi chào cờ mặc niệm đảng hoàng, trước sự hiện diện của Tổng Thống, các quan khách cao cấp khác trong chánh phủ, và đầy đủ ngoại giao đoàn, rồi lục tục kéo nhau ra về. Chắc là nhóm NS này muốn gây một sự chú ý, nhưng đó không phải là thái độ của người lớn. Chỉ cần nằm nhà, tự nhiên báo chí sẽ ghi nhận là tẩy chay, hà tất phải tới rồi bỏ về. Trong nhóm Hoa Sen, chỉ có một mình ông nghị Tôn Thất Đĩnh là khôn nhất, tẩy chay bằng cách nằm nhà, chứ không tới rồi bỏ về.

Tướng cũng nên ghi nhận thêm rằng nghị sĩ Vũ văn Mẫu, chương môn nhóm Hoa Sen đã từng làm Tổng Trưởng Ngoại Giao gần chục năm, ắt phải biết phép lịch

sự, chứ đâu phải là một anh "nhà quê" mới ra tỉnh. Hay tại Sen cũng như quý, chua hay ngọt là tùy phong thổ. Sen mọc ở ao Ấn Quang khác với sen thường.

Nghị phết và chỗ kín

Chắc độc giả còn nhớ, trong vụ tố cáo những bê bối ở Thượng Viện, có mục ông Nghị Phết tố 3 nữ nhân viên đã chữa hoang. Ông Nghị Phết là Hiệp Sĩ Tòa Thánh Vatican, nên ông nói thật chứ không nói phết. Vì thế, 3 nữ nhân viên bị tố chữa hoang đã lên tiếng. Các cô gái ngoan này gửi cho Nghị Phết một cái thư nói rằng họ là goá phụ còn trẻ, họ yêu thương anh tài xẻ, và mang bầu, họ chỉ thiếu một tờ giấy thú, chứ không phải là chữa hoang. Trong thư gửi cho Nghị Phết, các cô này đã viết một cách rất "văn chương" rằng: "trong khi tình yêu đơm hoa, chúng cháu được có kết quả vì chúng cháu thành thật, không sợ dư luận, chúng cháu không dấu diếm ai, khi chúng cháu tự nhủ chúng cháu không làm gì xằng bậy..."

Kết luận, các cô phiên trách ông Nghị vì bất mãn mà nói lên những điều "do bản tận chỗ kín" (nguyên văn) của các cô. Rồi các cô so sánh cụ Nghị với người yêu của các cô. Các cô viết:

"Ghê tởm thay cho kẻ ném đá đầu tay, đã nhờ miệng của cụ Nghị sĩ dang lúc bắt mìn vì thất bại tại nghị trường, mà dõc xúi Nghị sĩ nói lên những việc do bản tận chỗ kín của các cháu. Cụ Nghị sĩ có ngờ đâu tự bị lợi dụng."

"Chúng cháu là nhân viên hạ cấp sống không có sự bảo đảm của ngày mai với bây con đại, đáng lý cụ Nghị sĩ và Ông ấy thương tình mà an ủi giúp đỡ cho những kẻ đã đưa Nghị sĩ lên địa vị hiện tại. Ngày nay chúng cháu mới sáng mắt, vì kẻ ngồi trên như cụ, miệng nói thương nước thương dân làm việc đại sự, chứ rốt cuộc còn thua xa các hành động và sự xử thế của anh tài xẻ mà cháu đã vui lòng trao thân gởi phận cho qua ngày."

Đoàn kết là... chết

Nhân dịp tiếp xúc với báo chí sáng 2-11, Thượng Tọa Thiên Hoa, Viện Trưởng Hóa Đạo Ấn Quang đáp câu hỏi về cuộc mạn đàm giữa Thượng Tọa và Linh Mục Tổng Thư Ký Tòa Khâm Sát Tòa Thánh ở VN, Thượng Tọa đã ví thế giới như một vườn hoa mà tôn giáo là những thứ hoa. Vườn hoa cần có nhiều hoa mới đẹp. Thượng Tọa mong rằng nếu hai tôn giáo lớn trên thế giới là Thiên Chúa Giáo và Phật Giáo mà đoàn kết với nhau thì hòa bình sẽ vẫn hồi trên toàn thế giới.

Thợ Gai chỉ nhìn vào tình hình Việt Nam thì thấy rằng cũng may mà Phật Giáo và Thiên Chúa Giáo chưa đoàn kết chặt chẽ với nhau. Nếu có đoàn kết chặt chẽ, thì dân chết hết. Cũng như trong một khu rừng, có hai con hổ dữ. Nếu hai con gặm gù nhau, con nọ giữ miếng con kia, thì họa may mấy con vật khác có chỗ dung thân. Nếu 2 con hổ đoàn kết với nhau để càn quét thì những con vật hiền lành sẽ hết đất sống.

Cả kẻ dê nông

Bão lụt

Những cơn bão lụt thường hay tới miền Trung vào khoảng tháng 10 Âm Lịch. Mảnh đất khô cằn ấy, hình như Trời sinh ra để chịu thiên tai. Bài hát của Phạm đình Chương, viết về miền Trung, thật sâu thẳm và bi thiết. « Quê hương em nghèo lắm, ai ơi, mùa đông thiếu áo, hè thời thiếu ăn. Trời hành cơn lụt mỗi năm... »

Trời hành cơn lụt mỗi năm... Cứ mỗi năm lại phải một lần chịu đựng. Tôi thấy phục cho sức người. Nhưng người dân miền Trung, không ai nghĩ đến chuyện bỏ xứ mà đi, tuy rằng biết là đi khỏi vùng đất khô cằn ấy, con người sẽ sống sung sướng thoải mái hơn. Có một sức thần bí nào đó, giữ mãi chân con người, không thể nào rút ra được, cứ phải ở lại một vùng đất, một bên là núi, một bên là biển cả.

Tôi đã qua nhiều lần, vùng đất miền Trung. Những trận mưa ở Huế thật buồn chán mà Nguyễn Tuân đã đặt tên là những trận mưa «mang mang vô tuyệt kỳ». Năm nay, mưa sớm và bão sớm. Những cơn bão, mang tên những người đẹp, từ miền biển Thái Bình, ào ạt thổi vào. Đây là nàng Joan dữ dội. Rồi nàng Kate tàn bạo. Mới đây, nàng Louise, đưa những cánh tay gió lốc, vươn ra như những cánh tay bạch tuộc, hốt đi những công trình kiến tạo, đập phá tan hoang vùng quê hương nghèo khổ, lôi theo cả hàng trăm, hàng ngàn sinh mạng con người. Khi các nàng đã thỏa mãn, mỗi một, tạm nằm yên nghỉ thì nước lũ tự trên ngàn cuộn cuộn đổ về, tàn phá nốt những cái gì mà các nàng chưa kịp tàn phá. Bão và lụt thường tới miền Trung cùng lúc.

Ngày còn ngồi trong một lớp học về Khí Tượng, tôi đã hỏi ông thầy, tại sao lại lấy tên những nàng con gái để đặt tên cho những trận bão. Ông thầy tôi không biết. Nhưng cũng đùa bốn vài ba câu về sự nguy hiểm của đàn bà. Chúng tôi không coi đó là một câu trả lời đúng đắn, nhưng cũng đành tin như vậy. Ôi, nếu những nàng con gái là những trận bão, thì hỏi những nàng Joan, nàng Kate, nàng Louise, từ đây, không ai dám gần các cô nàng. Khi bão đã nổi lên, một đêm, vừa mưa gió loạn cuồng, sáng ngày hôm sau, trông cảnh chung quanh đã khác hẳn. Về tiêu điều in rõ lên những vùng mà cơn bão đi qua. Văng tiếng khóc ai oán, oán trời, oán đất, khóc tiếc người thân. Những người được nằm trong căn nhà kiên cố cũng thấy buồn nghe gió ào ào, mưa đập liên hồi vào mái nhà, cánh cửa. Rồi thì gió nhẹ dần, mưa chỉ còn là những giọt thánh thót, nhỏ xuống vùng nước kêu lồm bồm, như một mối và chán nản, lúc bấy giờ, mới biết là cơn bão đã qua đi.

Mấy ngày nay, người Saigon thấy ngầy ngất, khó chịu. Đau từ bả vai, xuống đến sương sống lưng, ưỡn oái khi làm việc. Đó chỉ là ảnh hưởng của cơn bão rớt. Bão chưa về tới Saigon. Tin khí tượng chỉ loan báo, bão tập trung gần nhất là cách bờ biển Vũng Tàu hơn một trăm cây số. Tuy mới là bão rớt, nhưng cũng có những cơn mưa bất chợt và mặt trời như đi vắng từ mấy ngày nay. Có những trận mưa thật lớn. Nhưng cũng có những cơn mưa nhẹ, lất phất, không đủ ướt mặt đường. Không gian như có nhiều điện, hình như có một mùi khét, lúc nào cũng phảng phất chung quanh. Người ta nói rằng, từ sáu năm nay, chưa bao giờ có những cơn bão nào dữ dội như thế, chưa có trận lụt nào tàn bạo như thế.

Dân miền Trung đã đói khổ nhiều rồi. Vụ gạo miền Trung, đầu đề cãi nhau giữa ông dân biểu và Tổng Trưởng Kinh Tế, chưa rõ trắng đen, thì nay lại thêm một cơn bão lụt. Quốc Vụ Khanh Phan quang Đán được ủy thác cho vấn đề cứu trợ. Mong rằng ông làm việc khá hơn, để xứng đáng hơn số lương năm xin. Cảnh đau khổ của miền Trung, thực hơn, thấy rõ hơn là cảnh khổ của đồng bào, từ Kám Pu Chia hồi hương. Tôi không được rõ số tiền cứu trợ mà Nhà Nước định bỏ ra cho miền Trung là bao nhiêu. Và tôi cũng lầy lăm lăm, tôi hôm nay, vẫn chưa thấy một tờ báo nào, một cơ quan từ thiện nào mở ra một cuốn sổ vàng, kêu gọi đóng góp việc cứu trợ bão lụt miền Trung. Hay đồng bào miền Trung không phải người hùng Hà Thúc Nhơn, để các báo có thể làm đề tài câu khách?... Đồng bào miền Trung, không hấp dẫn bằng những cậu sinh viên, những đấng phụ nữ đòi quyền sống, để cho các đảng chính khách lợi dụng ăn cỏ vào đây một tí chính trị cuối mùa?... Đó chính là một điều thắc mắc của riêng tôi.

Nửa tháng trước, tôi nằm ở Nha Trang. Lúc đó, nàng Joan mới chỉ vừa thức giấc, chuyên mình. Nước biển, buổi chiều gần tối, đã dâng lên gần ngập mặt đường Duy Tân. Những lớp sóng bạo cuồng, dâng thật cao rồi ập xuống, chạy ào ào trên mặt xi măng của quán số 1, khi tôi và vài ba văn hữu miền cát trắng, ngồi uống rượu, nhìn biển động. Chúng tôi co chân lên thành ghế, mỗi khi thấy cơn sóng lớn ập vào bờ. Nhìn ra ngoài biển chỉ thấy mù mù, không phải thứ mù của hơi sương hơi nước, mà là một thứ mù ám đạm, thê lương. Mà thật lạ lùng, ngoài xa, vẫn thấy ẩn hiện vài cánh buồm của những chiếc thuyền mảnh bé nhỏ.

Tôi không tin là những chiếc ghe mảnh ấy, đi kiếm sống giữa vùng biển động. Nhưng một người bạn địa phương cho tôi biết, vẫn có những kẻ liều chết để kiếm sống. Dân miền Trung, kiếm được cái để ăn thật nhọc nhằn, dù là nông dân, hay là ngư phủ. Tôi đau xót cho thân phận người dân nước tôi và nghĩ rằng, hiện nay, việc cứu trợ là điều cần thiết.

Các bạn có bao giờ chịu một cảnh bão lụt, nhất là bão lụt ở miền Trung. Tôi đã chịu đựng, và chịu đựng cả cảnh lụt ở miền Bắc. Nhưng nếu so sánh, thì lụt miền Trung, ghê gớm hơn nhiều. Ở miền Bắc, sự lo sợ, bị cảnh bên ngoài chi phối nhiều. Tiếng trống ngũ liên, tiếng la vớ dê, nhưng khi bị lụt, người ta thấy bình thản, hết hẳn lo sợ. Lụt miền Trung, là một tai họa bất ngờ. Chỉ một đêm, nước tự trên ngàn ào về, không có một điểm gì báo trước. Người không kịp chạy nước lụt. Cửa cải chưa được đưa lên một chỗ cao. Rồi cứ thế, nước dâng lên cuộn cuộn. Có đêm, phải kê giường lên tới mấy lần, để cho cao hơn nước. Chỉ cần hai đêm là nằm, có thể thở phỉ phào, làm bay bay, phập phồng chiếc mạng nhện tận nóc nhà. Buổi sáng, thức dậy, giặt mình vì nhìn thấy những chú rắn xanh lè, nằm gọn gần bên. Nhìn xuống dưới nào là xác chuột, xác súc vật trôi lênh bênh. Có nhiều khi còn có cả xác người. Một điều đáng sợ hơn nữa, nước lũ và nước biển tràn ngập tất cả những giếng nước, không còn nước uống. Nằm giữa đám nước mênh mông, nhưng lại sợ bị chết khát. Đói thì còn chịu được,

nhưng khát thì khó thể nhịn. Cảnh bị thảm đến như thế là cùng cực. Tôi chưa thấy bao giờ, có một cảnh khổ đến như thế.

Tôi muốn vẽ ra đây những cảnh thê thảm của bão lụt miền Trung, vì tôi thấy, từ mấy ngày nay, sao tất cả mọi người ở đây cứ im lìm. Tôi tưởng những người ấy cho rằng, đồng bào miền Trung không phải thuộc đất nước này. Cách đây đã lâu, tôi thấy một cơ quan từ thiện còn gửi cả đồ cứu trợ tới tận nước Ấn độ, và một nước nào ở xa lắm, mãi tận Nam Mỹ. Còn miền Trung đang sống ngặt nghèo của tôi thì sao đây?... Có ai nghĩ tới không?... Hay chỉ nghĩ tới việc ứng cử Tổng Thống, ứng cử dân biểu, suy tôn một xác chết hay bồi nhọ lẫn nhau?... Tôi chưa thấy một Nghị sĩ, một dân biểu hay một chính khách nào bay tới vùng thiên tai, chia xẻ với đồng bào nỗi lo lắng cực nhọc sau một cuộc trời hành. Chỉ thấy họ ở lại đây, dự những buổi tiếp tân đầy chất trường giả, xưng tụng, tăng bốc lẫn nhau để kiếm một chút địa vị, hay tranh dành nhau một vài cái ghế nơi Thượng Viện, mà họ cho rằng như thế là vì dân, vì nước.

Xin hãy cho tôi được quyền khinh bỉ họ...

Nhà Nước là nơi tập trung những phương tiện. Cả về cơ giới, tài lực và nhân lực. Xin hãy phát động một phong trào quyên giúp nạn nhân bão lụt miền Trung. Chiến dịch này quan trọng hơn là chiến dịch Vì Dân. Những em học sinh nhỏ, nếu cho đi từng nhà, xin từng lon gạo, từng mảnh quần áo cũ để gửi ra miền Trung, có lẽ còn ích lợi hơn là bắt các em cầm biếu hô hào vệ sinh cho thành phố, hay bắt các em hốt rác.

Những phong trào, những đoàn thể và cơ quan từ thiện, xin hãy bắt tay vào việc cứu trợ, hiện nay được coi là cấp bách và cần thiết.

Tôi cứ băn khoăn, thắc mắc, những cơn lụt tại miền Trung, xảy ra hàng năm, mà Nhà Nước của chúng ta không lập ra một Ủy Ban, nghiên cứu việc chống lụt. Có kẻ cho rằng các ông lớn đã tham nhũng, để cho các nhà thầu đốn cây vung vít, không có rừng cây chắn nước lũ mới tràn về mau lẹ như vậy. Nếu có những khu rừng rậm, thì nước có tràn về, cũng từ từ, tới rồi rút đi, như những người lao công của trời, rửa sạch đường phố, không lấy tiền thù lao. Nhưng vì không có gì ngăn cản nên ồ ạt, xung phong như thác lũ, cuốn trôi đi bao nhiêu sự nghiệp, tạo dựng bằng mồ hôi và nước mắt. Nếu thật vậy, thì tội của tham nhũng lớn lắm.

Có một người bạn nói với tôi là nếu đào sâu thêm những con sông của miền Trung, cũng có thể tránh được những cơn lụt hàng năm. Anh là người chuyên viên, sống nhiều bằng lý thuyết, nên tôi không tin phương pháp của anh.

Hôm nay, tôi soạn chúng tôi nói chuyện rất nhiều về bão lụt miền Trung. Một tập báo để trên bàn, tờ nào cũng chạy tit lớn về Cách mạng và phân Cách mạng. Tiếc rằng cả hai thứ đều không làm thành cơm no và áo ấm cho đồng bào tôi, đang sửa soạn sang mùa lạnh, và hiện nay đang đói cơm và thiếu nhà. Trang cuối của tờ báo, in giá vé mới của Hãng Xe Đò Bay Giao Chỉ. Tiền vé từ đây ra tới miền Trung gần bốn ngàn đồng. Như vậy, muốn tới để mà cứu trợ cũng thật là vất vả.

Nhưng chẳng lẽ, cứ để cho dân miền Trung chết đói?... ĐỀ HỨC CÀN

**biết
mã?**

□ BÉO MỠ

Chúng nó thế mà hôn!

Thật không ngờ bọn chủ huê Mèo lại hỗn đến như vậy! Chúng dám nhè ngay ông số 1 mà chơi gạch, đá, cà chua, trứng thối, đúng là dấn mặt từ thân!

Xem như vậy mới thấy đám chủ huê Mít nhà mình hiền khô như cục kẹo, chỉ biết chơi bằng miệng chứ chưa bao giờ dám xài 'ám khí' với ông số 1 Giao Chỉ.

Cũng có thể là Đảng Dùi Cui Tập Chúng yếu hơn Dùi Cui Giao Chỉ nên cái đám 'quần chúng tệ hại nhất của Hoa Kỳ' (lời ông Ních Xông) mới lộng hành, đến nỗi ông số 1 Tập Chúng phải la hét om sòm đòi 'tôn trọng luật pháp'.

Theo như thiên kiến của Con Ong, chả cần gì ông số 1 Tập Chúng phải hô hào thế. Chỉ cần ông mượn đờ vai toán dùi cui Giao Chỉ sang săn sóc cho ông mỗi lần ông có việc phải tiếp xúc với đám đông, là đỡ đũa nào dám ho he!

Muốn cho chắc ăn, ông có thể mượn thêm vài chú Sinh viên Học Sinh Mít đã từng nằm áp sang đó kể chuyện tàu bay, tàu ngầm cho bọn chủ huê Mèo nghe. Cam đoan nghe xong chúng sẽ teo chim cả lũ, không teo bọn này xin tình nguyện sang Okinawa để đền!

Hành pháp chích thêm Vitamin «T» cho nghị hờn

Sau cái ngày đại hội toàn quốc của các nghị

hôn Đô thành và tỉnh được mở tại dinh Đại Vương để gọi là Hành pháp và đại diện dân thêm tỉnh thân mật đậm đà ấy mà. Bi giờ Hành pháp mới đáp lễ sự «dzui dề» của các nghị hôn khi nhận điều kiện ngồi chung mí Tông Tông nhà mình, bằng cách cho các nghị hôn hưởng thêm khoản phụ cấp hàng tháng là 20 xin ngoài số lương căn bản. Ngoài ra chức vụ Chủ tịch còn được thêm 5 xin, các ngài Phó chủ tịch thứ ký được thêm 3 xin. Đó là chưa kể các khoản giao tế hàng tháng.

Như vậy cũng là vui vẻ cả làng rồi nhè. Các cụ nghị đứng nên bắt chước các ông ở Viện trên viện dưới buồn lịch côi trường, chuyên bạc, nhòm lỗ khóa. Mà hãy làm việc hăng hái cho dân tin tưởng í. Chào tin tưởng.

Tứ hung viện Cầu Mống

Bọn Con Ong đã nghe nhiều chuyện mua bán và chia chác ở Viện Cầu Mống, tất cả các nhân vật được coi là vô liêm sỉ phải nói là nhóm «Tứ Hung» gian giáo theo một nguồn tin của giới thạo tin nghị trường thì bốn nhân vật được các bạn đồng viện Cầu Mống cho là «Tứ Hung» gian giáo gồm các tên sau đây: N.H.C., L.P.D., L.V.T và N.T.V. Các vị này theo Nghị sĩ Phiệt thì là các «Bồng Huệ Héo» và là chuyên viên thầy dùi quân sự lão đã sơn tro trét cứt cho cụ Huyền. Viện Cầu Mống bị giờ theo ông NS Phiệt nó ồn ào như cái rạp hát ai muốn ca muốn hát, muốn chửi bới là dặc «hến» ra phát ngôn như hàng tôm hàng cá.

Huê cả làng

Đạo này, mọi chuyện ở xứ Giao Chỉ có gay cấn, rùm beng cách mấy, rồi cũng huê tuốt! Mở đầu là vụ Hà thúc Nhơn, người sạch chết, người bẩn sống: huê! Các cụ Bao Công ra điều tra, tham những dọa: coi chừng ông bản thấy mẹ, các Cụ bèn teo chim: huê!

Tiếp đó là Nghị Giải và tướng Pháo Binh tố qua tố lại đại khái một hồi rồi cũng: huê!

Đến vụ Dân biểu Ngô Công Đức «vi hiến», Cả Nhà Nước nhao nhao phản đối, có ông Nghị

viên bản súng pằng pằng, có ông treo giải 1 Tê, có ông đem cả plastic liệng trước cửa nhà, rồi cuộc rồi cũng... huê!

Đến lượt Dân biểu Cam Ranh tố Đầu Thị Cam Ranh, Đầu Thị tố lại Dân biểu, kết quả lại... huê?

Sau đó Quan Thuế vớ được 72 triệu chuyển lậu cho Vi Xi, cuối cùng rồi cũng lại... huê!

Chuyện gì xét ra rồi cũng huê được hết, ấy vậy chứ nếu nói là «CHỦ HUÊ» thì không ai chịu đâu, vì sẽ bị hiểu là «CHỦ HÒA» đi thì là cái chắc, ghé thấy mò!

Nhà văn hóa đi ngủ lang

Nhà văn hóa cái cháo gang Lão Mai bị một phen lang thang lếch thếch ở bờ biển Vũng Tàu, vì không có chỗ ở, trong lúc tháp tùng Tổng Thống đi dự cuộc họp vĩ đại, về việc phát triển bình định trong những năm sắp tới.

Cuộc họp vĩ đại này quý tự những gần 400 đáng tai to mặt lớn của bốn quân khu, dĩ nhiên không thể thiếu vắng nhà Văn hóa của chúng ta được. Cuộc họp sẽ kéo dài hai ba ngày, nên tất cả những ô-ten đồ luych ở thị xã nhà ta, đã bị nhà nước trưng dụng để các đảng ngủ đêm. Nhà Văn Hóa cái cháo gang là người thứ 401, vì đến quá trễ trước khi lấy danh sách để trưng thu phòng ngủ, nên đã bị gây.

Mới đầu nhà Văn Hóa nghĩ thế mà lại hay. Lâu lâu mới có dịp được làm nghệ sĩ không nhà, bầu bạn cùng trăng gió, biết đâu lại không phọt ra một câu thơ lai láng nào đó lưu danh cho hậu thế xem chơi.

Quả nhiên, sau khi họp ở trại Chí Linh ra, mọi người ai nấy về phòng nghỉ ngơi của mình, Nhà Văn Hóa của chúng ta đi bách bộ ra bãi biển. May mắn, bãi biển giờ này thật vắng, không có mống nào, hứa hẹn nhiều chất lãng mạn mà người nghệ sĩ bắt đầc đi đang cần. Ngồi trên móm đá dôi mắt về cuối chân mây, đem về khuya gió biển càng lộng đừ, khiến nhà Văn Hóa cái cháo thiếu điều rét muốn bong gân, chửi thề rất đàng từ không nhà và xin chào thua để lê lét tấm thân về chợ xin ngủ lang cho được việc.

**địa
ngue
môn**

ĐT Đô Trưởng cho điều tra xem hiện trong vụ này có sự can thiệp của Đức Trần Hưng Đạo không.

Nhảy đầm lậu... công khai

Cách đây ít lâu ông nghị Nguyễn kiên Giang có dọa là sẽ vận động HĐĐT cho mở cửa vũ trường trở lại. Ông Giang cho rằng cần phải phục sinh nền nhảy đầm Anamta để Đô thành có thể thu thêm thuế.

Nói như thế là ông Nghị Giang chỉ biết một mà không biết... hai ba bốn năm sáu. Cái ông biết là nếu có một sự nhảy đầm hợp pháp thì Đô Thành sẽ có thêm một khoản tiền để phát lương khoản cho nghị viên. Còn những cái ông Giang không biết là như sau đây:

1) Nền nhảy đầm Anamta bị cấm bởi một sắc lệnh do cựu Thủ tướng Lộc ký. Do đó HĐĐT dèch có tí thẩm quyền nào làm khác lệnh này. Chỉ có Thủ Tướng Khiêm hoặc Quốc Hội mới có quyền cho nhảy đầm trở lại. Thủ Tướng thì chưa biết thế nào, chứ còn QH thì bố bảo cũng không dám biểu quyết 1 đạo luật cho nhảy đầm trong lúc này.

2) Cái không biết thứ hai của ông Giang là ngay sát Tòa Đô Chính hiện nay đang có một tiệm nhảy đầm. Trên nguyên tắc, đây là một tiệm nhảy đầm lậu. Nhưng thực tế thì thiên hạ nhót công khai trước mũi pháp luật.

3) Cái không biết thứ ba của ông Giang là hình như tiệm nhảy đầm này được sự che chở của một số viên chức. Các thầy phú lít tếp riu không dám đụng chạm tới.

4) Cái không biết thứ tư của ông Giang là hình như ông Cô quận I biết rất rõ ông chủ tiệm nhảy đầm lậu này. Chẳng những ông ta là chủ tiệm nhảy đầm mà còn là chủ mấy cái sớ nách ba và chủ một tiệm vàng lớn ở đằng sau chợ Bến Thành.

Kết luận: chả nói giấu giếm ông nghị Giang, ông Đô trưởng và ông Cô quận I, bọn Con Ong thỉnh thoảng cũng có rù nhau tới đứng pát tờ nhót một vài phút. Vậy nếu 3 vị hòm nào có hứng nhất, cứ tố lộ phòn tới Con Ong, bọn này sẽ khao quý vị một châu.

Dân biểu xì tím bát

Nhờ có vụ đập phá rồi thừa kiện làng nhàng, người ta mới được biết rằng ông DB Ngô Công Đức lại có cả nhà tắm hơi ở trong thương xá Tax. Trước kia người ta chỉ biết ông Đức có nhà máy nước đá chuyên cung cấp cho Mèo; có công ty cho thuê gái, cũng chuyên cung cấp cho Mèo ở Bình Dương và có... tờ báo TS.

Nay lời ra là ông lại có cả một cơ sở chuyên nuôi gái tắm quất và tuốt ba toong. Ai có ngờ đâu ông Đức tuổi trẻ mà tài cao đến thế.

Nhưng ông Đức đã có một sơ hở đáng trách trong vụ này. Trước đây, vì muốn tránh tiếng Dân biểu xì tím bát như ông DB Hữ Ngọc Cừ, ông Đức đã nhượng cho người khai thác, tháng tháng ông dút tiền vào túi. Nay có muốn đòi lại thì cứ từ từ dùng ngoại giao mà đòi. Sao lại nóng nảy đi thuê du đảng tới đập phá đồ đạc của người ta?

Làm như thế hóa ra công lao giấu diếm nước mấy năm trở thành vô ích.

THÉATRE - RESTAURANT
NIGHT CLUB
MAXIM'S
Quản lý: DIỆP BẢO TÂN
Điều khiển nghệ thuật.
Hoàng thi Thơ - Lưu Hồng
Nơi hẹn hò:
của khách Hào Hoa Phong Nhã
Chương trình được chọn lọc của:
MAXIM'S MAXIM'S
13-15-17, Tự Do Saigon.
ĐT: 20.575-20.576

Với sự góp mặt của vũ đoàn trứ danh Quốc Tế:

- Vũ đoàn Phi-Luật-Tân Rudy Teddy
- Ban Tam Ca: Loan Sisters
- Đặc biệt: Nhạc kịch 4 màn «Cô gái điên»
- Ca vũ khai diễn: Mùa thu Đông Kinh
- Vũ cảnh: Trên chợ Ba Tư
- Áo thuật: Chương trình

Hoàng Biểu
- Kịch động nhạc: Chương trình
Ban Dê Con

- Vũ cảnh: Mùa thu Tahiti
- Ca vũ: Ngày lương của lính
- Hải hước: 1 cuộc tuyển lựa tài tử

Và... nhiều màn cụp lạc - Hồi hộp - Rùng động - Mê ly

THUỐC SẴN LẠI
CON RỒNG
RẤT HIỆU NGHIỆM

PUSSANT VERMIFUGE
MARQUE DÉPOSÉE

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

Bà này có "điên" hay không?

Cả ta tên là Tròn, ngụ ở gần Chí Hòa. Bữa 3000 người lên Vườn bông Mạc đình Chi khóc có tông tông, bà ta cũng có mặt, và khóc to nhất. Khóc chán, bà quay ra si và mấy ông "Cách Mạng", và còn gọi ngày 1-11 là ngày "Quốc Hận" cũng như ngày 20-7 vậy!

Kể ra bà này gờ ghề thật, ngày Quốc Khánh của người ta, có treo cờ, học trò được nghỉ, lao động được ăn lương đảng hoàng, thế mà lại dám bảo là Ngày Quốc Hận, không sợ bị bỏ bót, có lẽ đến Nguyễn Rô cũng phải chào thua bà mất!

Bởi vậy nhiều người đã xầm xì: bà ta điên! Nhưng bà Trùng Sáng Vườn Chè nghe thấy bèn gân cổ cãi: không bà Tròn không điên, bà ta còn sáng suốt gấp mấy lần những bố trí thức ngu ngốc, đàn độn đầy! Hồi kỳ ra mới biết bà Tròn hồi xưa cũng có chân trong Phong Trào... Liên Đái. Đồng chí đồng học mi nhau có khác. Hơi một tí là bênh nhau hầm hầm!

Lại sắp cứu "hạm"?

Ở cái xứ khốn khổ này, hề mỗi lần đồng bào mắc nạn là bọn "hạm" lại mừng rơn! Vì đồng bào bị nạn, như Tết Mậu Thân hoặc nhiều vụ bão lụt, cháy nhà, trước đây tất nhiên phải có tổ chức cứu trợ, và cứu ai đâu chưa thấy, thế nào cũng "cứu hạm" trước cái đã!

Lần nào cũng vậy, đều phát giác ra hàng lô hạm, nhưng rồi đâu vào đấy, bận sau hạm lại còn đông hơn, còn đóp dứ hơn. Chuyện đó ai cũng rõ, mà đành phải bó tay, chẳng biết phải làm thế nào, chẳng lẽ bỏ mặc đồng bào, không cứu trợ?

Cách đây không lâu, có vụ cứu trợ Việt Kiều hồi hương, dư luận cũng đã moi móc ra vô số cái miệng ăn dơ. Đặc biệt các nghệ sĩ, ca sĩ nghe theo lời hô hào đã sốt sắng tổ chức những buổi trình diễn ca nhạc lấy tiền góp vào quỹ cứu trợ. Ấy thế mà đến giờ này mấy người đứng ra tổ chức... như Khánh Ly ở Queen Bee, Jo Marcel ở Ritz, Trương Kỳ ở Đại Nhạc Hội Trẻ, cũng vẫn đang còn thề mề không biết những số tiền thu được đã đi vào ngà nào, có tới tay Việt kiều, hay là chui vào túi áo của ông này bà nọ?

Cho nên vụ bão lụt Miền Trung hiện tại, biết rằng thế nào cũng phải góp phần xương máu cứu trợ, các chàng các nàng nghệ sĩ ca sĩ hiện đang bàn tán tìm cách không cho hạm ăn bần. Nếu có tổ chức ca nhạc, thu được tiền, họ sẽ tự mua lấy phẩm vật, và ra tận nơi, tự tay phân phối cho một số đồng bào nạn nhân. Có như vậy may ra mới được yên tâm là mình đã cứu đồng bào chứ không "cứu hạm"!

Lính Kampuchia hách hơn lính Anamta.

Cái phũ phàng lương cho quân nhân và công chức vốn dĩ nó là một tai nạn. Biết vậy, nhưng ở vào cái thế chẳng đặng đừng nên quân nhân và công chức vẫn phải rút nước mắt mà nhận. Nào ngờ khi lãnh đồng lương ra giới quân công mới ngã ngửa ra là đã bị bịp vì cái món tiền cho thêm thì ít, mà cái khoản trợ cấp bị rút đi lại nhiều hơn.

Trường hợp bị bịp lừa lố. Bịp có các xanh các đỏ chứng minh đảng hoàng đã làm cho những anh công chức cả là ri và những quân nhân dơ dèm củi bắp đầu như hoạn. Nhà Nước sợ những cục đất hiền lành trên bị sự bất mãn nung thành những hòn đá sắc, nên vội vàng tuyên bố tổ tổ rằng thì là sẽ có hợp hành để điều chỉnh lại. Thế là trong khi chờ lương điều chỉnh, giới quân nhân công chức có quyền uống nước lạnh cảm hơi để làm việc nước.

Chuyện lương lậu ở nước Anamta thì nó như thế. Dù biết rằng bị bịp vườn củ phải nai lưng chịu đòn, mặc dù cái sự nhịn chẳng được hưởng chín cái sự lành. Còn lính Kampuchia thì hách xì xằng hơn nhiều. Theo tin của hãng thông tấn AP, thì hơn 20.000 lính Kampuchia không chịu xuất quân theo lệnh trên, vì Nhà Nước định quýt lương.

Kể ra các đảng tốt đến xứ Chùa Tháp quả là có được bộ gan cóc tía. Đối với lệnh trên họ coi như mơ màng khi vợ con họ, bao tử họ không được bảo đảm. Nhà Nước Anamta nghĩ thế nào về việc này đây?

Đẩy lại cho nó nhờ

Những chuyện chửi bới lem nhem ở Viện trên tường rằng nó phải được chấm dứt bằng những "sợi giây phanh" tức là tí ti liêm sĩ trong người những ông nghị ngòm. Nào ngờ càng ngày Viện Trên càng đồ đốn hơn. Những phiên họp lo việc dân việc nước luôn được thay bằng những cuộc tụ tập bè phái để cầm đồ dơ bần ném vào mặt nhau. Sự nhộn nhịp ủng oảng tại Viện Trên nói khí vô phép... không thua gì mùa chó đi tơ. Không khác gì khúc xương ném ra giữa bầy cầu đói.

Bọn CO thay mặt những cử tri đã trót đại bỏ phiếu cho các ông, đã trót đại nặn các ông từ hòn đất sét nên người, xin các ông hãy đẩy những cái nấp bỏ lại dùm. Họ không mong gì các ông làm được những việc ích quốc lợi dân, chỉ mong các ông ngồi im mà ăn với nhau cho hết nhiệm kỳ, rồi họ sẽ bầu lại cho mà ăn nữa. Các ông chửi bớ nhau các ông không biết xấu hổ, những người dân họ xấu hổ lắm. Các ông đóp thì bụng dân không no được, nhưng các ông bồi bần nhau thì mặt người dân cũng dơ lây. Mong các ông nghĩ lại.

Vóc bần hôi

Cách đây 2 tuần, Con Ong đã phanh phui một vụ lường gạt rất đều giữa em chồng và chị dâu, là nữ DS Minh Nguyệt và bà Uyên Nga. Bà Minh Nguyệt là rDS mới ra lò, dụ chị dâu bỏ tiền mở tiệm thuốc Tây ở đường Công Lý.

Làm ăn được ít lâu, DS Minh Nguyệt trở mặt, âm mưu cùng chồng là BS Kỳ Vĩnh Thái, tự ý đóng cửa tiệm và vận động Dược sĩ Đoàn ngưng cung cấp thuốc cho tiệm này.

Đây là một hình thức triệt hạ bà Uyên Nga bằng cách không để bà Nga tiếp tục khai thác tiệm thuốc, với dụng tâm cướp không vốn liếng của mẹ con bà Uyên Nga.

Cái chuyện lường gạt ở xã hội nhỏ nheng này không có chỉ là lạ. Nhưng em chồng lường gạt chị dâu thì quá bần. Và Dược sĩ Đoàn hình như có tiếp tay cho âm mưu của DS Minh Nguyệt, nên cũng hơi bần. Vụ lường gạt trên đây đã như một vóc bần hôi ném vào mặt Dược sĩ Đoàn, và dính luôn cả vào mặt bộ Y Tế.

Nghị Hòn cũng... đòi quyền sống

Mới đây trong kỳ đại hội ở Vũng Tàu, các đảng Nghị Hòn đã lên tiếng đòi Tổng thống và chính phủ ban thêm ân huệ và tăng thêm quyền. Các đảng có lẽ chề số lương trên 20 xin mỗi tháng vẫn còn quá ít, nên đòi tăng phụ cấp hàng tháng. Đòi nhiệm kỳ phải được "đặc ân" kéo dài 5 năm và đòi được quyền bất khả xâm phạm như dân biểu, nghị sĩ.

Căn cứ những dờ hơi của những ông Nghị Hòn, bọn CO thấy phần lớn những ông Nghị Hòn chỉ thương dân, thương nước cái lỗ miệng. Hồi còn tranh cử anh nào cũng viết trên truyền đơn, áp phích rằng nếu đắc cử sẽ cố gắng tranh đấu những cơn no áo ấm cho dân. Đến khi đắc cử lại xoay ra tranh đấu cho cái bản thân trước. Khốn nạn thay cho cái phút đi bầu. Cái thùng phiếu vuông vuông thì có đấy, mà lòng tham của mấy anh nghị hòn lại trống rỗng có tí dáy nào.

Hai giới quân công được bổ thí cho tí tiền cơm, nhưng lại bị cắt đứt luôn bao nhiêu khoản phụ cấp. Quân công bị thiệt thòi như vậy mà không thấy anh Nghị Hòn nào lên tiếng tranh đấu dùm quân công cho ra trò. Phải chăng những anh nghị hòn sợ Nhà nước chỉ cho quân công thì các anh sẽ mất phần?

Làm vệ sinh

Trong chiến dịch chính trang, làm vệ sinh thành phố, mấy ông Nghị Hòn HĐDT đã biểu quyết chấp thuận việc dời Chợ Cá Trần Quốc Toàn đi một nơi khác, có lẽ mãi tận bên Chánh Hưng. Bọn C.O thấy Chợ Cá tuy rằng nó hôi thật đấy, mất vệ sinh thật đấy, nhưng nó vẫn còn giúp ích được cho nhiều giới đồng bào. Dời Chợ Cá sang tận mãi bên Chánh Hưng sẽ ít nhiều gây sự trở ngại, phiền toái, khó khăn cho người buôn kẻ bán.

Tuy nhiên vì vấn đề làm vệ sinh, làm đẹp cho thành phố, nên bọn C.O không chống việc dời Chợ

ĐA DANH cầm trống

Cả Trần Quốc Toàn, chỉ đề nghị... làm vệ sinh luôn một lỗ khác cho trọn vẹn. Nói toạc xú chiêng là nên dời luôn cái HĐDT cũng như Nhà Hát Tây và Hội Trường Nhất Định Đảnh sang bên Chánh Hưng theo Chợ Cá. Những cơ sở này chỗ thì tràn ngập vaseline chỗ thì thổi khảm mùi trứng ung, nước đé, chỗ thì sặc những mùi nước dãi hôi hám của những nghị ngòm tranh ăn. Nếu Chợ Cá dời đi mà những thứ này vẫn dàu dề đấy, thì thành phố cũng khó mà sạch được.

Nhân vụ Viện Lâu Bêu đòi họp lưu động, C.O đề nghị cả HĐDT và Viện Cầu Mông cũng nên "lưu động" luôn. Những phiên họp nào làm được những việc ích quốc lợi dân, thì họp tại Saigon. Còn những phiên họp nào chỉ nhằm bồi bần nhau, thì nên họp tại một nơi xa như Chánh Hưng chẳng hạn. Như vậy việc chính trang thành phố mới được thật là trọn vẹn.

Vừa thôi chứ ông hiệu trưởng trường trung học Tây Ninh

Một số phụ huynh học sinh trường trung học Tây Ninh nhờ bọn C.O chích dùm ông tân Hiệu Trưởng một phát. Ông này nguyên trước đây là giáo sư trường TH Tây Ninh. Không biết ông chạy chọt, bùa phép ra làm sao lại nhẩy lên được cái ghế đầu trường.

Vừa... lên làm người, ông đã tỏ ra có khả năng hách dịch ra trò. Phụ huynh học sinh nào có việc gì thắc mắc cần tiếp xúc với "thầy hiệu trưởng", thì đều được "thầy hiệu trưởng" trả lời bằng cái giọng nhát gừng, cộng thêm khuôn mặt khinh khỉnh như cái "hoa trâu" đến thẳng đé. Đối với phụ huynh học sinh ông hách như vậy còn đối với những giáo sư và nhân viên ông lại còn hách hơn nữa. Chắc ông cho rằng địa vị của ông ngày nay nó đã to rồi, đại rồi, nên ông không thể nào coi họ bằng tình đồng nghiệp, bằng hữu như xưa.

Những ông giáo sư nào tỏ ra kém khả năng năng bị, tức sẽ bị ông quát nạt, làm khó để đủ điều. Nhiều người được thuyên chuyển đến nhiệm sở mới, đã thiếu điều muốn ăn mừng vì sẽ thoát được cái không khí ngột ngạt từ bộ mặt "hoa trâu" của ông Hiệu Trưởng. Họ mong chờ từng ngày, từng phút cái sự vụ lệnh để dzọt, nhưng ông Hiệu Trưởng cứ viện hết lý này, lẽ nọ để cầm chân họ. Ông Hiệu Trưởng này làm như chỉ có thể đóp cơm thấy ngon khi hành hạ được người khác.

Bọn C.O chích phát này gọi là phát thức tỉnh. Nếu ông Hiệu Trưởng trường trung học Tây Ninh không... quay về nẻo chánh, bọn C.O sẽ chích thẳng vào. Lúc đó thì dù có thuốc thánh chữa cũng không khỏi.

Thanh minh trong tiết tháng ba

Tuần trước CO đã đề cập đến đ. Trần v. H. quận 11 đã dùng phép thuật nào để được cấp tới 3 căn nhà của Nhà Nước, ông H lại còn lem nhem với cô thư ký riêng trong khi ông đã có đến 2 phòng. Ông H đã tới CO phản trần rằng thì là: Ông là 1 công chức đã phục vụ 22 năm không hề biết tham nhũng, với số đào hoa nên mới phải đeo bông... vì quá đông con ông mới phải nhờ vả đến chính phủ sau khi căn nhà 3th x 10th của bà mẹ ruột ông cho ở nhờ đã bị thiêu rụi trong biến cố tết Mậu Thân, căn nhà đường Vĩnh Viễn thì là giang sơn của bà 2 với 8 đứa con là mướn tạm. Riêng chuyện cô thư ký duyên dáng thì ông coi như châu ấy thế mà kẻ thổi mồm đã tố với báo chí là nhân tình của ông.

Dịp này ông bà H. cũng cho biết chỉ còn vài ngày nữa cô thư ký duyên dáng Q. 11 sẽ bước lên xe hoa. Anh em CO ghi nhận ông bà H. có điểm hơi oan vì căn nhà 006 lô F đường Nguyễn văn Thoại có hồ sơ hợp lệ.

Riêng đối với cô Thư ký, CO thành thật chúc cô được hưởng Hạnh Phúc trọn vẹn với người bạn đời của cô.

In tại nhà in Dân Nguyễn 54, Võ Tánh Sĩ
Quản Lý: HOÀNG THỊ QUÍ